

BUITEN

7^e JAARGANG N°. 25.

ZATERDAG 21 JUNI 1913.

Foto Van Es.

HET CONOURS-HIPPIQUE TE WAGENINGEN OP 12 JUNI L.L. INGERICHT DOOR DE
VEREENIGING TOT BEVORDERING DER PAARDENFOKKERIJ IN GELDERLAND.
MEVROUW VAN RHEDE VAN DER GOES, DEELNEEMSTER IN HET NUMMER LUXE-RIJPAARDEN.

INHOUD:

HET CONOURS HIPPIQUE TE WAGENINGEN. ILL. BLZ. 293 EN 303	
DE PECHVOGELS, (SLOT), DOOR HESSEL JONGSMA . . . BLZ. 294	
NAPOLEON FATALIST, DOOR A. C. JAGER	295
MUIDERSLOT, (GEDICHT), DOOR HENRI H. VAN CALKER . . .	295
DE RUÏNE VAN HEEMSTEDEN, DOOR S., GEÏLLUSTR. BLZ. 295—298	
DE OLIFANTSTOR, DOOR J. H. FABRE, (VERTAALD DOOR J. H. PRINSEN GEERLIGS), GEÏLLUSTREERD . . . BLZ. 297—299	
HET VIJFTIGJARIG BESTAAN VAN HET KON. ZOÖLOGISCH BOT. GEN. TE 'S-GRAVENHAGE, DOOR E. TH. W., GEÏLL. BLZ. 299	
HET SCHEEPJE, DOOR FRANS HULLEMAN	300
DE MOOIE DEUR- EN VENSTEROMLIJSTING VAN „HET HOF” AAN HET SCHUITENDIEP TE GRONINGEN. ILLUSTR.	300
PRESIDENT POINCARÉ EN DE MINISTER VAN OORLOG ETIENNE BEGEVEN ZICH PER MOTORBOOT NAAR DE „JULES MICHELET”. ILLUSTRATIE	300
HET ONTWERP S. P. Q. R. VAN PROF. EVERS VOOR HET NIEUWE ROTTERDAMSCHE STADHUIS. ILLUSTRATIE	301
VERSTOORDE LEVENSVREUGD, DOOR J. H. WISKERKE	302
DE ZEILWEDSTRIJD VAN „DE MAAS” TE ROTTERDAM. ILL.	302
NEDERL. LETTERKUNDIGEN IN HET MUIDERSLOT. ILL.	303
BLIKSEMGEVAAR, DOOR G.	303
VOGELS ALS LANDVERHUZERS, DOOR G.	304
DE PLANTENKEURING DER NED. MAATSCH. VOOR TUIN-BOUW EN PLANTKUNDE, OP 10 JUNI L.L., IN „ARTIS” TE AMSTERDAM, DOOR E. TH. W., GEÏLLUSTR.	304

DE PECHVOGELS.

(Slot).

NAUWELIJKS de hoede over de tapkast aan Mien toe-vertrouwend, ging Berghuis zenuwachtig met de commissie confereeren. Het resultaat was, dat het comité bekend maakte het teruggeven der inlegelden tot vier uur uit te stellen. Regende het dan nog, de wedstrijd zou afgelast worden en ieder kon zijn twee kwartjes terugkrijgen.

De schoolmeester had al zijn pathos en zijn traditioneel gezag noodig om de rumoerige bende tot onderwerping aan het besluit te dwingen.

Jan Berghuis voelde het als een uitstel van executie. Wanneer hij dacht aan het oogenblik, dat hij vergeefs in de lade zou grijpen, angstig gebogen onder het luide rumoer der opdringende koppen, liep een rilling langs zijn rug. Ze waren hem als hongerige hyena's, die robuste jeugd-kerels, wreed-belust op zijn geld. Hij had den moed niet om weg te loopen, maar nog minder durf om te blijven. Nu reeds was hij er zeker van, dat er veel gebroken zou worden en hij overwoog, of ze de kostelijkste dranken maar niet zouden wegdragen uit het buffet. In een scherpe visie zag hij zijn zaal ontredderd, als een huis waardoor de flakkerende brand gegaan is, en zij beiden in de huiskamer in het grelle licht, hij en Mien. . . . Hai mos d'r niet an denke. . . . Mien keek nou al zoo gland. Ze zou t'evend wat te smoeze hewwe. . . . Ze vrat je compleet op met zukke ooge. . . . Voor gienien had ze 'n goed woord. . . . D'r zou van slaepe zoo niet veul komme. . . .

Morrend trok het grootste gedeelte der deelnemers naar de deur. In hun wrevelige moedwil schopten ze tegen stoelen en tafels, één smet met 'n slinksche stoot 'n paar keuen uit het rek. Zorgzaam liep Jan er heen, dat er geen blutsen zouden geraken in z'n glimmend gewreven stokken, maar ze hoonden hem openlijk uit, sloten hem in een hossebossenden kring. Quasi een paar tafeltjes afpoetsend met een vochtigen doek en wat glazen bijeengrissend, zag hij de troep na.

Fie van Slag kwam ook even naar het-raam loopen, vriendelijk en innemend van gebaar in het huis van den concurrent, doch niet verlegen of deemoedig.

— Gommie, Berghuis, praatte ze met 'n smullend mondje — deer gane ze allemaal bai ons in. Nee, da's ôk wat. . . .

Jo, geïnteresseerd kwam ook van de commissietafel aandribbelen, 'n steelsche grimas met 'r oogen naar haar tafelgenooten. . . .

— Maid, we kenne vast niet blaive. 't Zel bar vol weze! deed ze vertrouwelijk tegen Fie.

— Je mot 't niet kwalijk neme, hoor, Berghuis, fleemde Fie, — maar we kenne moeder niet met zooveel vollek zitte laete. De groetenis an je vrouw. Dag, 'oor.

* * *

Met wipten ze de deur uit en tripten op een muilendrafje naar 't „Raadhuis”

Het zag er droevig uit voor Berghuis, toen 't klokje van vieren maande. . . . Als door een onverklaarbare lust tot zelfmarteling gedreven, bleef hij voortdurend in de nabijheid der ramen en keek tersluiks, wanneer niemand op hem lette, naar de herberg van zijn concurrenten. Er viel uiterlijk niets aan te bespeuren, maar Jan wist hoe het binnen nu leutig en gezellig was en hij meende de electricische piano bij vlagen te hooren.

Terwijl hij daar zoo rondscharrelde — voor de aanwezigen had het allen schijn, of hij snauwsche Mien uit den weg liep — viel zijn mistroostige blik op de „kunstvoorwerpen”, die dof-beslagen achter één der ramen opgesteld stonden. Terwijl hij met pijnlijke teleurgesteldheid bezon, hoe er nu niets van de uitreiking zou komen, de speech van den schoolmeester niet, de mooie spulletjes niet op het tooneel in het licht, niets, niets, — kwam er een nieuw idee hem verlichting brengen. 'n Oogenblik wantrouwe hij aan zich zelf, toen sloegen er weer lichtjes uit zijn oogen en zuchtte hij diep uit. Met kwieke stapjes dribbelde hij op Mien toe en fluisterde haar wat in. Mien wilde hem eerst snibbig afweren, schudde z'n hand los, die hij op haar schouder gelegd had, doch toen haar man uitgepraat was, viel haar niets te doen, dan bewonderend knikken.

Aan de commissie-tafel verwekte zijn voorstel eenige discussie, doch weldra vereenigde zich dit niet geheel belangeloos-meewerkende lichaam er mede, dat de fiets-wedstrijd omgezet werd in een tombola zonder nieten. De prijs van een lot zou op vijftig cent gesteld worden en de minste premie zou twee goede sigaren of een fleschje bier zijn, naar verkiezing. . . . Het comité toog naarstig aan het maken van nummers en trekkinglijst. . . .

Te vier uur stond de gelagzaal van „Het gouden Hert” volgedromd met deelnemers en nieuwsgierigen. De prijzen, nog eens zorgvuldig door nu gedweë Mien opgepoetst, stonden op de stam-tafel te pronk, omhaagd door fleschjes bier en zakjes sigaren.

— Wat gaat ie nou doen? fluisterden de aanwezigen onder elkaar.

— Main een zorreg, ik mot m'n vaiftig cent werom.

— 'k Ben toch nieuwsgierig wat meester te smoeze hewwe zel.

— 't Zel wat weze.

— Nô, jo, deer gaet ie al op ze stoel staen!

Onder diepe stilte, waarin de spanning bijna een geluid was, maakte de onderwijzer-voorzitter de regels voor de verloting bekend. Ieder, die wilde, kon zijn inleggeld terugkrijgen, doch ook in plaats daarvoor een lootje nemen. De minste prijs was een fleschje bier of twee sigaren, terwijl als hoofdprijs was aangewezen het nikkelen theestel.

Jan Berghuis' nieuwe uitvinding maakte een diepen indruk. Een goedkeurend gemompel brokkelde los tusschen de deinende koppen en de kastelein kreeg een kleur van genoeg. Het was den menschen aan te zien, dat dit tweede evenement in korten tijd hen „kapot” maakte.

— Main een lotje! klonk het uit alle hoeken, en de genummerde papiertjes gingen grif van de hand. Vrouwen drongen zich, in knusse voorpret verkneukeld, om het nikkelen theestel, en als er van een in aandachtig turen voorovergebogen hoofd de adem tegenaan sloeg, poetste iemand het met 'n „'t is zonde” vol ijver weer op. De mannen stonden wat achteraf, de beenen breed neergeplant, handen diep in de zakken en, veinzend onverschilligheid, bestreelden zij met gretige oogjes de horlogekettingen en fietslantaarns.

Tot 's avonds acht uur was het een voortdurend af- en aanloopen en toen er bekend gemaakt werd, dat er bal na zou zijn — de muzikanten waren getelegrafeerd — was de vreugde in Breewijk geweldig.

Om acht uur 's avonds was de zaal van „Het gouden Hert” stampvol. De groote petroleumlampen droegen hoog boven de hoofden hun feestelijk licht en het barnen der diepe drankkleuren in flesschen en karaffen van het buffet was als muziek.

Op het tooneel zaten om de ronde tafel de commissie-leden, gewapend met trekkingslijsten en een bus met nummers. Achter hen zaten de muzikanten hun beurt af te wachten; alleen de pianist zat al achter de schuin tegen het tooneel geschoven piano en ving een door allen meegejoelde operette-deun aan. Er sieperde een lekkere, genoegelijke vreugde door allen heen en menigeen moest zich bekennen, dat hier in de beroekte zaal van Berghuis het toch veel gezelliger zitten was dan „bai Van Slagges maide”.

Het laatst kwamen de burgemeester, Sjoerd en de veldwachter binnen. Sjoerd wrong zich, jongensachtig onhandig en verlegen van mine, naar de toonbank en vroeg op zachten toon zijn inleggeld terug.

— Mot je gien lotje? vroeg Berghuis, die een en al glimlachende beminlijkheid was.

Doch de jongen weigerde standvastig. Het burgervaderlijk gezin was in Staatsloterij, in Lotisico, in „Woerden” en „Oudewater” steeds met een niet uitgekomen en in den familieraad was besloten, dat Sjoerd, wiens vooruitzichten op een prijs door de huiselijke traditie klein waren, zijn inleggeld zou terugvragen.

— Nou, jai mot 't weten. Je verdoen je geluk, besloot Jan, toen hij Sjoerd Koopman de twee kwartjes onder smadelijk gelach terug gaf.

De voorzitter tikte. Hij stond op en nam met fraaie, bestudeerde geste een nummer uit de bus.

— De Hoofdprijs, een nikkelen theestel, gewonnen door nummer twee-honderd en dertien.

— Main! riep een jonge boerenmeid.

— Mat, nou ken je gauw trouwen, maid!

— We komme morgen bai je om de thee!

Met een sierlijk toespraakje reikte de onderwijzer het theestel over aan het zenuwachtig giechelend meisje.

Doch voor zij met haar fraais in de armen weer op haar plaats was geraakt, kwam over het feestgedruis de stem van den burgemeester. Er trilde een stille schrik door de zaal.

— In naam der Wet maak ik proces-verbaal op wegens het houden van een loterij zonder koninklijke bewilliging en neem de prijzen in beslag. Veldwachter, doe je plicht!

Met een grove gonjezak onder den arm liep de gerechtsdienaar naar het tooneel. Hij ontnam het links tegenstribbelende deertje, dat tranen in de oogen had, het theestel en liet de nikkelen pracht ruw in den zak glijden. Aan de bestuurstafel zette hij zijn werk der wet voort, terwijl de aanwezigen het stil en verbeterden zaten aan te zien.

De burgemeester en de veldwachter waren te hoog om zich tegen te keeren en daarom begon zich de ingehouden verontwaardiging te ontbinden tegenover Berghuis, die als versteend in zijn buffet stond.

Mien trapte ruw op zijn teenen en hoonde:

— Dagdief. Wat doen je nou?

Een geweldige kreet loeide door de zaal, terwijl de veldwachter kalm doorging met het inpakken der prijzen.

— Ons geld werom!

— Geef óp me vaiftig cente!

Jan stond verwezen voor het buffet, de handen tegen de geldla geklemd. Maar ze sloegen hem achteruit en begonnen als brute beesten in het rinkelende geld te graaien. De veldwachter had het te druk met beslag leggen om aan de plundering zijn aandacht te schenken en de burgemeester was haastig met zijn zoon afgedropen. Brooddronken handen smeten de la tusschen de flesschen van het buffet. Een stroom geel en rood vocht vloede langs de planken....

Of een storm de zaal leegjoeg, schoven allen, commissie inclusief, onder gegil naar buiten om in „t Raadhuis” van den schrik te kunnen bekomen. „Van Slagges maide” troonden de muzikanten mee en wanneer Mien niet met fiksche nagelneepen haar man had weerhouden, zou hij uit zijn haveloozen boel gesjouwd zijn, om in een roes van Juffrouw Van Slag's jenever zijn misère te verdrinken.

HESSEL JONGSMA.

NAPOLEON FATALIST.

IN den nacht van 14 op 15 Augustus 1769, den nacht, dat Napoleon Bonaparte geboren werd, had de abbé Martenot eene nieuwe ster ontdekt in het beeld van de Maagd en het is deze ster, die de keizer later aan den vooravond van groote gebeurtenissen steeds aan den hemel zoekt. Generaal Rapp, die in 1806 na het beleg van Dantzig om een dringende reden den keizer spreken moest en onaangediend zijn kabinet binnentrad, vond hem roerloos staan voor het venster. Toen Napoleon hem bemerkte, greep hij den generaal bij den arm en zeide: Ziet ge die ster daar, dat is mijn ster! Zij voorspelt mij geluk! En in 1811, op het dringend aanraden van kardinaal Fesch, om den krijg niet voort te zetten en vrede te sluiten met den Paus en de volkeren, antwoordde Napoleon slechts: Ik zie mijn ster, zij wijst mij den weg!

Bijgeloovig was de eerste keizer der Franschen in hooge mate. Of het waar is, dat hem in Egypte de wondere voorspelling werd gedaan van zijne verheffing en zijn val, zal wel altijd een duister punt blijven; of hij ooit Mademoiselle Lenormand heeft geraadpleegd, is eveneens een nog onopgeloste vraag. Joséphine daarentegen stelde in deze waarzegster een groot vertrouwen. Den eersten keer, dat zij haar consulteerde — door bemiddeling van haar kamenier —, was het naar aanleiding van het feit, dat Napoleon in een woordentwist met Lucien, zijn snuifdoos op den grond smet. De doos brak niet, maar het portret van Joséphine, dat op den deksel bevestigd was, vloog er in stukken af. De beroemde Lenormand gaf Joséphine, die hierin een boos voorteken zag, den wel wat goedkoop raad, op den deksel een nieuw portret van haar te laten maken!

Napoleon was fatalist. Als huwelijksgeschenk gaf hij Joséphine een ring van zwart émail, waarin de spreuk gegrift was: „Au destin”. 1) En ontelbare malen in zijn zoo veelbewogen leven gaf hij hieraan uiting. Een enkele aanhaling moge hier volgen. Dokter O'Méara, die hem op Sint-Helena tijdens zijn laatste ziekte behandelde, vertelt, dat Napoleon de door hem voorgeschreven medicijnen weigerde in te nemen: „Wat daarboven geschreven is, is geschreven”, zei hij; „mijne dagen zijn geteld”.

Aan voortekenen geloofde hij sterk. Men kent de geschiedenis van den vreeselijken brand in het hotel van den prins van Schwarzenberg, tijdens de feestelijkheden ter eere van 's keizers huwelijk met Marie-Louise uitgebroken. Welk een diepen indruk deze gebeurtenis op Napoleon maakte, blijkt wel uit zijn uitroep gedurende den slag bij Dresden, toen hij zag, dat een van de kanonskogels midden in den Oostenrijkschen generalen staf viel en

1) Dezen ring gaf Hortense den 25sten October 1836 haar zoon mede, toen deze met Persigny en Parquin den aanslag op het Fransche Straatsburg beproeide.

Schwarzenberg doodde: „Hij heeft het noodlot vereffend, het ongelukkig voorteken gold dus hem en niet mij!” juichte de keizer.

Toen Napoleon den dag voor den overtocht van den Njemen zelf eene verkenning deed en, zooals gewoonlijk, met lossen teugel reed, stortte hij, doordat het paard een onverwachten zijsprong deed, ter aarde. Onmiddellijk stond hij weer overeind maar het ongelukkig voorteken hinderde hem meer dan de kneuzing, welke hij bij dien val opdeed.

Nooit leverde hij slag, nimmer sloot hij een verdrag, nooit begon hij een veldtocht op een Vrijdag. Ja, toch eens! Op een Vrijdagnacht vertrok hij van Saint-Cloud naar.... Rusland. Tegen het getal 13 had hij een onoverwinnelijken afkeer en voor een gebarsten spiegel was hij bang. In den nacht van 19 op 20 Maart 1814, te Fontainebleau vertoevend, zag hij opeens, dat de spiegel gebroken was; korten tijd later werd hij bij Waterloo verslagen. In de eerste ontsteltenis dacht hij aan den spiegel niet, maar op den terugtocht schreeuwde hij het plotseling uit: „F...e glace! je l'avais bien prévu!”

Aan den datum 20 Maart hechtte de bijgeloovige keizer groote waarde. En niet te ontkennen valt het, dat deze datum in zijn leven een groote rol heeft gespeeld. 20 Maart 1779 kwam hij met zijn vader in Parijs; 20 Maart 1785 stierf zijn vader; 20 Maart 1794 werd hij opperbevelhebber van het leger in Italië; 20 Maart 1800 slag bij Heliopolis; 20 Maart 1804 terechtstelling van den hertog van Enghien; 20 Maart 1808 troonsafstand van Karel IV van Spanje; 20 Maart 1809 slag bij Abensberg; 20 Maart 1811 geboorte van den koning van Rome; 20 Maart 1815 terugkeer van Napoleon in Parijs.

Even bijgeloovig als zijn * grootvader, was ook Napoleon III. Een enkel voorbeeld: Den dag na den slag bij Magenta gaf de tweede keizer der Franschen een feestmaal. De officieele lijst der genoodigden is bewaard gebleven. Zij waren ten getale van vijftien en toch vindt men op de lijst zestien genummerden. Op last van den keizer was namelijk N°. 13.... opengelaten.

A. C. JAGER.

MUIDERSLOT.

I.

Als bij het lichten van een nieuwen dag
De Zuiderzee in fijne rimpeling
Naar d'oever kruifde en wapperende vlag
Van zonnegoud haar lichten luister hing

Om 't Gooische landschap, waar nu openlag
Van blonde dorpen wijd-getrokken kring, —
Rees in het midden 't Slot en ieder zag
Zijn trotsche welving met bewondering!

De hooge torens spiegelden zich diep
In 't strakke water van de breede gracht,
Die in een wijden ring haar zil'ven pracht

Rond zijne muren lei, waar alles sliep,
Totdat de valbrug daalde en held're slag
Den Drost verkondde nieuw-geboren dag!

II.

Straks, over 't gladde water gleeed de boot!
Amstelredamsche trouwe vrienden kwamen:
Een edel kunst'naars-tal met wijsdsche namen,
Die eerden Muiden's Drost als kunstgenoot.

De diepe rust uit a'le zalen vlood:
Muziek en te're zang smolten er samen,
Tot door de ruitjes van de hooge ramen
De zon heur parsee avondtinten goot.

Dan keerde rust op 't Slot en langzaam dreven
De grijze nevels uit de baren aan,
Geen van de vrienden was bij Hooft gebleven.

Hij echter staarde, met een stillen lach
Op 't fijn gelaat, naar zee, want nieuwe dag,
Zoo wist hij, zou ook nieuwe schoonheid geven!

III.

O trotsch kasteel, dat uwe ruige muren
Heft donker op aan 't stille strand der zee,
Hoe vaak voerde ik, in diep-gelukkige uren,
Uw schoone beeld in mijn herinnering mee!

Fier brok uit grootschen tijd, die niet mocht duren,
Maar in een troosteloozen nacht verglee
Van kunsteloosheid, o! uw oude muren
Herhalen steeds voor mij een lied van wee!

Van wee en rouw, om lang voorbij'e glorie,
Toen al wie edel was en hoog van geest,
In uwe zalen is te gast geweest

Bij hoofschen Drost, die u in de historie
Omkransde met een onverdoofb'ren schijn,
Zoolang in Holland dichters zullen zijn!

Hilversum, Juni '13.

HENRI H. VAN CALKER.

Foto R. Tepe.

DE OUDE SLOTBRUG VAN HET KASTEEL VAN HEEMSTEDÉ.

DE RUÏNE VAN HEEMSTEDÉ.

NA veel regen en veel wind eindelijk een fraaie lentedag. Heel vroeg in den morgen had een fijne voorjaarsdamp het uitzettend licht als met een gordijn verhuld, om dan, vrij plotseling, terug te wijken en ons met het voltooide daglicht ineens te verrassen. Het was verrukkelijk. Zacht tintelde het zilverig schijnsel in de lucht. Vinken tjoepden. Stralend was het lente-landschap. Dit seizoen is wonderbaarlijk. Ik ken geen pracht van jaargetijden, die dit overtreft. Hoe hebben kunstenaars het gevierd. Hoezeer heeft de dichter reeds van de oudste tijden af zijn lier eraan gestemd als aan een stemvork. Dit jaargetijde is het eerstgeborene, het is de schoonheid der jeugd, de onovertreffelijke schoonheid, die nimmer meer keert. Is de zomer een machtig jonkman te noemen, de herfst een weemoedig man op rijpen leeftijd, de winter een ernstige grijsaard, — de lente is een aanminnige knaap, in frischheid en jeugd, en met zijn gaven bos. Er is geen H. B. S. leerling ter wereld die nu niet een twaalfstal sonnetten per week produceert, — waar hij gelijk in heeft; er zijn minder gracieuze wezens, op wier gezondheid de bittere lijdensbeker der smachtende poëzie geleidigd wordt.

Het was dus een fraaie lentedag. Ik haalde mijn oude beproefde fiets te voorschijn, en besteeg het gehoorzame beestje. In een ommezen was ik tusschen de huizen uit en hunne ongerechtigheden, en ik bereed den landweg reeds voor ik het zelf goed wist. Al heel spoedig verrees voor mij als een weidsch en plechtig decor de Haarlemmer Hout. Ik trapte verder, en bevond mij na eenige minuten in dit imposante bosch. De boomen ter weerszijden waren schitterend van het fijnste jonge groen, en het was feestelijk als een onafzienbare vlootrevue, deze masten vol met loof gestoken en met groene kransen en met wimpels en vlaggen van groen. Het zonlicht geleeek een zee, zoo deinde het alom, alom, te allen kant.

Zoo, daar midden door dien schoonen lentemorgen, ging het op Heemstede aan. Of liever: ik was reeds te Heemstede, want de geheele Haarlemmerhout behoort tot die gemeente. Het was dus, beter gezegd, naar de kom van het dorp Heemstede, dat ik mijn schreden, of liever mijn wielen, richtte. Langs een aantal schoone, monumentale buitenplaatsen bereikte ik de dorpsstraat die geen afwijking vertoont van andere vriendelijke dorpsstraten in dit jaargetijde; men vindt hier enkele oude huisjes, die zoo wel bij de boschrijke oude omgeving passen, doch het meerendeel bestaat uit nieuwere gebouwen. De eerste gedeelten dezer middenstraat en zijstraatjes liggen zoo simpel vriendelijk temidden der

malschgroene velden, der donkerdergroene boomen, der goudbruine heesters van eikenhakhout. Maar in dien groenen diepen toon is gaandeweg een jubelend helle kleurpracht komen opdagen: de bloemenvelden. Had ik er onder Haarlem reeds hier en daar gezien, thans kwamen zij in veel grooter hoeveelheden voor. De hyacinthen in hun vierkante kleurvakken, chromaatgeel, oranje, diep oranje, op bruin af; of wit, crème, ivoorkleur, beige en écru; blauw, liefelijk hemelsblauw tot aan het diepst ultramarijn, rood in alle schakeeringen, van het zachtst crevette tot het luidste vermiljoen. En eromheen die veeltonige groenen in hun heerlijke groepeerings. Een wereld der fijnste lentejeugd, jonkheid, frischheid, aanminnigheid. Opeens aan het eind van een weggetje een teeken van ouderdom, van zeer somberen, hoogen ouderdom temidden van dit alles. Een steenen poortje, met een wapen overtopt. Al naderend bemerkte ik, dat het poortje was aangebouwd aan een groote, eveneens oude, maar goedgerestaureerde boerenwoning. Door het poortje rijdend, geraakte ik op een soort van pleintje, dat aan eene zijde werd begrensd door het daareven gepasseerde poortje met belendende boerenwoning. Op het erf van deze boerderij, door een hek omsloten, speelden kinderen.

Voor mij zie ik, tegenoverliggend aan de andere, een eveneens zeer oude boerderij, die een fraaie gevelsteen boven de deur heeft, en rechts van dat huis ziet men een kleiner gebouw, een soort kapel, die schier geheel met klimop begroeid is. Een gebeeldhouwd steenen poortje gluurt uit het klimop. Op het pleintje zelf, dat beter een erf genoemd ware, liggen hier en daar eenige formidabele steenen bollen, en ze ziend, viel het mij in, dat ze vermoedelijk daar tot taak hadden deze bollenstreek bij uitenemendheid te verzinnelijken.

De derde zijde van dit erf was bosch en tuin met een verrukkelijk vergezicht, maar als ik mij omwendde, zag ik wat verreweg het meest belangwekkende van dit hoekje heeten mag: een prachtige oude brug. Deze ligt over een droge gracht, tamelijk breed, doch slot gelegen hebben, waartoe deze brug den toegang vormde; het erf moet dan het voorplein zijn geweest, omringd door de deels nog staande neerhuizingen en de slotkapel, omringd door de door de droge gracht loopend, vond ik hecht zwaar metselwerk hier en daar uit het gras en de heesters steken: de fondamente der eertijdsche kasteelmuren zonder twijfel. Rondwandelen geraakte ik weder tot mijn punt van uitgang: de oude brug. Deze is een monumentaal stuk. Op soliede, welgevormde bogen,

PILAAK VAN DE SLOTBRUG.

maar een brug is en niet meer, doch door het werkmanschap der bouwers tot een heerlijk monument gemaakt. Dit eenige overblijfsel van het Heemstedesche slot, daar in al zijn eenvoud, komt getuigenis afleggen van de schoonheid, welke eens hier zoo kwistig werd aangetroffen. Het oorspronkelijke schoone van dit werk werd nog verdiept door de eeuwen, welke er dien edelen aanblik van het Levende en toch tevens Voorbijge aan verleenden, die als een tastbare geheimzinnigheid der Oudheid u aandoet. De warmgele kleur van deze steenen, de bruine en zwarte groeven en barsten als een aderen zenuwweefsel; de blutsen en putten die u aan geheelde wonden van een levende huid doen denken; de verweerdheid gelijkt eenigszins die van een stoeren ouden man: hier zijn de litteekens van de slagregens en trage droppels, de merken van doorstane vlagen en heete zonlichtgetijden.

Deze brug is vrijwel het eenige merkwaardige van wat de Heemsteders „Het oude Slot” noemen. Het was eens het heerlijk kasteel van Heemstede, hetwelk, naar geschiedkundige bescheiden ons verzekeren, in de elfde eeuw reeds werd gebouwd, en na vele wisselvalligheden van het nukkig lot dier oude dagen, in 1394 door Albrecht van Beieren verwoest werd. Men bouwde het kort daarna wederom op, maar ten tijde van de Hoeksche en Kabeljauwsche twisten werd het opnieuw verwoest. Wederom herbouwd, plunderden de Kabeljauwschen het nogmaals, en legden het in de asch. Het was Reinout van Brederode, die het weer opbouwde, veel weidscher en fraaier dan het voordien was geweest. In dien staat kocht later Adriaan Pauw, de raadspensionaris, het. Deze bezitter wien het niet aan geld mangelde, kon er met zijn voornamen smaak en inzicht-in-kunstschoon, een prachtig geheel van maken. Menig merkwaardig beeldhouwwerk, menig voorwerp van kunst en zeldzaamheid werd door hem daar binnen gevoerd, en hij was het, die het kasteel tot een vorstelijk

door eenigszins uitstekende pijlers afgewisseld, rust een eenigszins uitspringende, steenen steunvloer, welks profiel door de rijk geornamenteerde kapiteelen der pijlers onderbroken wordt. De breede steenen vloer draagt ter weerszijden een harmonische eenvoudige steenen leuning, aan de voorzijden eindigend in twee beeldhouwde sokkels, waarop elk een aanzierende leeuw van uitmuntenden levenden vorm, die in zijn klauwen een beeldhouwde schild houdt, het vlak, met keurig gemodelleerde wapenreliefs overdekt, den bezoeker toewendend. Het is een aantrekkelijk schouwspel, deze brug, die, nu ja, eigenlijk toch

verblijf van pracht en voornaamheid wist te maken. Ook de uitgebreide parken, boogaarden en moestuinen werden onder zijn beheer tot de keurigste en aanzienlijkste der streek. Niet lang na het overlijden van den raadspensionaris werd het kasteel verkocht. In 1810 werd het gesloopt.

Het was een eenigszins droefgeestige stemming, waarin de aanblik van dat schoone kleine overblijfsel mij bracht, — dit overblijfsel van wat eens groot en aanzienlijk en machtig was boven velen.

De lentedag was voortreffelijk, de bloemvelden spreiden de geuren van hun jeugd en lieflijkheid, het landschap was stoutmoedig om aan te zien in zijn jonge voorjaarskracht. Langzaam, ondanks mijzelven geprest tot overpeinzen van menige wonderlijke gewooneheid van het leven, fietste ik huiswaarts in den opwekkenden, luchtigen lentedag.

Overneming verboden.

DE OLIFANTSTOR.

ENKELE onzer machines hebben van die zonderlinge deelen waarvan de bedoeling — vooral zoo lang ze niet werken — ons raadselachtig voorkomt; doch nauwelijks geraakt het gecompliceerde samenstel van raderen en stangen in beweging en zien we elk onderdeel zijn speciale rol vervullen of alles wordt ons duidelijk.

Iets dergelijks ondervindt men bij 't zien van de snuitkevers, in 't bijzonder van de Olifantstor, die, zooals de naam reeds doet vermoeden, toegerust is tot het boren van gaten in eikels, hazelnoten en dergelijke vruchten.

Foto's R. Tepe.

OVERBLIJFSELEN VAN HET KASTEEL VAN HEEMSTEDE.

POORTJE MET WAPEN.

De meest opmerkelijke in deze streken is de Olifantstor (*Balaninus Elephas* Sch., 1) een dier, dat zijn naam met eere draagt! Wat een belachelijk beest met zijn buitensporig lange pijp, zoo dun als een haar, rood van kleur, nagenoeg recht en zoo lang, dat het insect, om er niet over te struikelen, wel verplicht is ze evenals een lans, omhoog te houden. Waartoe dient hem die buitengewoon lange spies, die belachelijk lange neus?

Zonder hem aan 't werk te zien vermoedt men reeds dadelijk in den „bek” van den snuitkever een boor, overeenkomende met die, waarvan wij ons bedienen, als we in een hard lichaam een gat willen maken, maar, hoe gegend de veronderstelling ook

PILAAK VAN DE SLOTBRUG.

moge zijn, een vermoeden is nog geen zekerheid, en ik zal zijn geheim niet eerder kennen, vóór hem aan 't werk gezien te hebben.

Het toeval, die gehoorzame dienaar, voor wie het te gelegener tijd aan zich weet te verbinden, doet me tot mijn verbazing in de eerste helft van October, een Olifantstor ontmoeten; zoo laat in den tijd toch heeft in 't algemeen elke industriele werkzaamheid een einde genomen. Zoodra de koude dagen in aantocht zijn, is 't entomologisch seizoen vrijwel ge-

Het is juist een buitengewoon gure dag; een ijskoude wind blaast u vinnig in 't gelaat; men moet wel een rotsvast vertrouwen op de toekomst hebben, om in zulk een weer het struikgewas te gaan inspecteren. Indien echter de kever met zijn langen snuit zich op de eikels vertoont, iets, waarvan ik zoo goed als zeker ben, dan wordt 't nu hoog tijd, me daarvan te vergewissen. De eikels, thans nog groen van kleur, hebben hun vollen wasdom bereikt. Over twee of drie weken duidt hun kastanjebruine tint op volkomen rijpheid, die hun naderenden val aankondigt.

Mijn onzinnige tocht wordt met succes bekroond. Op een groenen eik bemerk ik een Olifantstor, met den snuit halverwege in een eikel geboord. Het is me niet mogelijk, hem behoorlijk te bespieden, nu de mistral de takken heen en weer schudt, daarom snijd ik 't twijgje af en leg het voorzichtig op den grond. Het insect stoort zich allerminst om die onverwachte verhuizing en gaat rustig met zijn werk voort. Ik zet me, beschut door een kreupelboschje, naast hem neder en laat hem stilletjes begaan.

Met sandalen geschoeid, die 't hem mettertijd vergunnen zullen, gemakkelijk tegen de glazen wanden van mijn insectarium op te klauteren, zit de snuitkever stevig gehecht op den ronden, gladden koepel van een eikel, waarin hij bezig is zijn boor te drijven. Langzaam en onbeholpen, draait hij rondom zijn ingeplante pin; hij beschrijft een halven cirkel, welks middelpunt in 't boorgat is gelegen, keert hierop langs denzelfden weg terug doorloopt weder een halven cirkel, thans

Schnabel.
Foto R. Tepe.
**OVERBLIJFSELEN VAN HET KASTEEL
VAN HEEMSTEDEN. OUD POORTJE.**

Schnabel.
Foto R. Tepe.
**OVERBLIJFSELEN VAN 'T KASTEEL VAN HEEMSTEDEN.
WAPEN IN EEN MUUR.**

in tegengestelde richting. En dit herhaalt hij vele malen achtereen. Zoo doen wij ook wanneer we, door een afwisselende beweging van 't polsgewricht, met een priem een gat in een stuk hout boren.

Bij kleine beetjes dringt de boor steeds dieper in en na een uur is ze er geheel in verdwenen. Het dier rust nu even en trekt het instrument uit het gat, verlaat den put, verwijdt zich en zoekt een veilige schuilplaats onder droge bladeren. Voor vandaag heeft het me niets meer te vertellen. Maar ik heb zijn spoor ontdekt en als ik op kalmer dagen, die me een voordeeliger jacht beloven, op de plek terugkom, bezit ik spoedig 't noodige om mijn voliëres thuis te bevolken. Want daar ik met 't oog op hun langzamen arbeid ernstige moeilijkheden voorzie, geef ik de voorkeur aan een rustige bestudeering van 't dier in de kalmte van mijn werkkamer. En dat ik hier goed aan gedaan heb, zal aanstonds blijken. Was ik met mijn onderzoek doorgedaan, zooals ik er mee begonnen ben, had ik de Olifantstor gadeslagen op de plek, waar 't toeval me haar deed ontmoeten, dan had me toch het geduld ontbroken, het dier na te gaan bij de keuze van den eikel, het maken van 't boorgat, en het leggen der eitjes, zoo langzaam zijn zijn bewegingen, zoo wel overwogen zijn handelingen.

Drie soorten van eiken vormen 't houtgewas door mijn snuittoer bezocht en wel: de groene en de zachtharige eik, die prachtige boomen zouden worden als de houtkapper er hun den tijd toe liet, eindelijk de dwergeik, niet veel meer dan een onaanzienlijke struik. De eerste, wiens opbrengst het overvloedigste is, levert stevige, niet al te groote vruchten op, die bij de Olifantstor in hooge achting staan. Die van den zachtharigen eik zijn gewoonlijk slecht ontwikkeld, verschrompeld en vallen spoedig af. De droge bodem onzer heuvels is hun ver van gunstig, de snuitkever maakt er dan ook alleen in de uiterste noodzakelijkheid gebruik van.

De *hermès*, die dwergstruik, die belachelijke eik, waar men over heen kan springen, vergoedt door den overvloed zijner vruchten veel, wat hij aan sierlijkheid te kort komt. De snuitkever kon

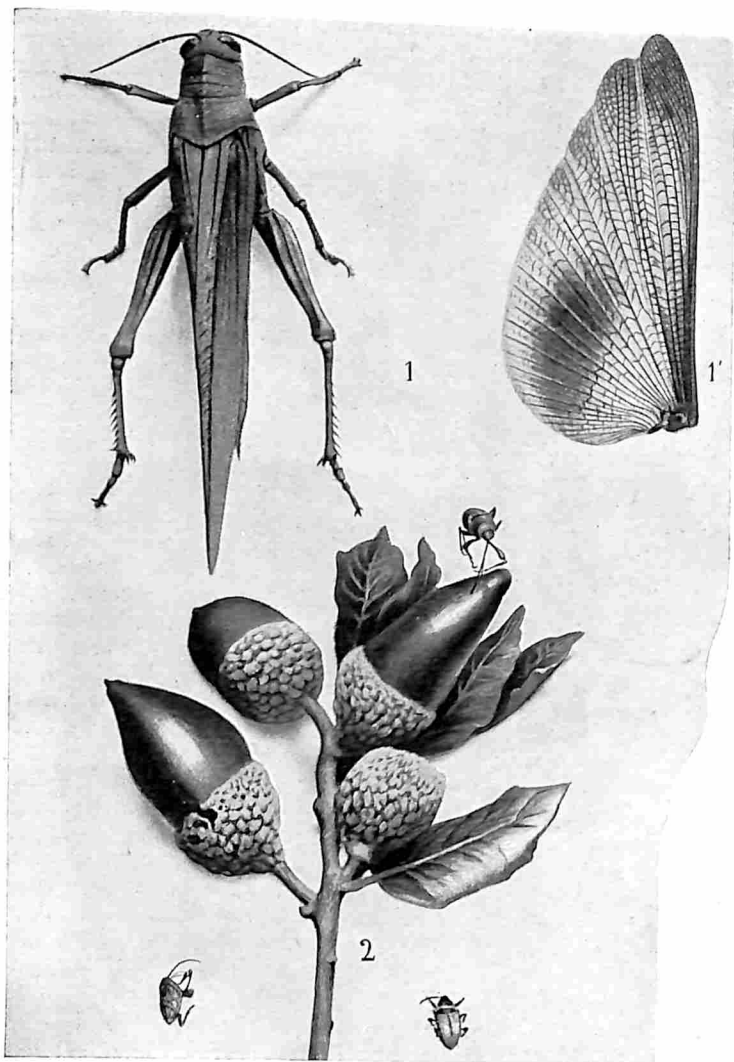
geen beter terrein vinden dan de prachtige, eivormige vruchten, gevat in een met harde schubjes voorzien eikeldopje: een soliede woning met een wel voorziene spijskamer. Eenige takjes van deze drie eiken met flink wat vruchten er aan, zet ik, onder 't koepeldak mijner metalen vliegendeksels, in een glas water, om ze zoo lang mogelijk frisch te houden. Vervolgens bevolk ik ze met mijn insecten, behoorlijk gepaard, en plaats daarop mijn toestellen voor de vensters van mijn werkkamer, waar ze 't grootste deel van den dag 't volle zonnetje hebben. Laten we ons nu met het noodige geduld wapenen en telkens eens gaan kijken. Ge zult 't u niet beklagen: de exploitatie van den eikel is wel de moeite van 't beschouwen waard.

Al heel gauw nemen de werkzaamheden een aanvang. Den tweeden dag, nadat ik mijn voorbereidselen gemaakt heb, zie ik, dat het wijfje, Forscher van bouw dan het mannetje en met een langere drillboor gewapend, een eikel onderzoekt, blijkbaar met 't oog op de komende gebeurtenissen.

Ze loopt er, stap voor stap, in alle richtingen over heen. Op het ruwe eikeldopje is de wandeling al heel gemakkelijk, op 't overige deel der vrucht zou die onmogelijk zijn, indien de ondervlakte der pooten niet voorzien was van zuignapjes, borstelige zooltjes, die het dier in iederen stand het evenwicht doen bewaren. Zonder ook maar even te struikelen loopt het insect rond op de steile kanten van zijn glibberig steunvlak.

Eindelijk is de keus gedaan en de eikel gunstig bevonden. Het komt er thans op aan, het gat te boren; de priem is tengevolge van hare buitensporige lengte, moeilijk te hanteeren, en wordt bovendien buiten de werkuren naar voren gericht gedragen. Om die nu recht omlaag in de vrucht te drijven, richt het beest zich op de achterpooten omhoog, verheft zich als 't ware op 't achtereind der dekschilden en de laatste tarsen der achterpooten. Een zonderling schouwspel dien boorder met zijn geweldig papier te zien manœuvreren.

Niet zonder moeite is de paal in den vereischten stand gebracht en kan met het boorwerk een aanvang gemaakt worden. Dit geschiedt op geheel dezelfde wijze, als ik dat indertijd op dien stormachtigen dag in 't bosch heb gezien. Heel langzaam draait het insect beurtelings van rechts naar links en van links naar rechts. Zijn priem is niet spiraalvormig als een kurkretrekker, die naar binnendringt door een draaiende beweging in steeds

2. *BALANINUS ELEPHAS* SCH. (DE OLIFANTSTOR).
SLACHTOFFER VAN ZIJN BUITENGEWOON LANG
WERKTUIG.

1 en 1'. DE ASCHGRAUWE HEKSPRINKHAAN, (BEHOORT
BIJ EEN VOLGEND ARTIKEL).

dezelfde richting, 't is een trocart, die door een gestadig heen en weer gaande beweging zijn verscheuringswerk verricht.

Voor we verder gaan, dient melding gemaakt te worden van een toevallig feit, te frappant om het te verzwijgen. Bij herhaling tref ik een boorder aan, die op 't terrein zijner werkzaamheden door den dood overvallen is en steeds in een stand, die ons zou kunnen doen lachen, indien de dood niet steeds een ernstige zaak is, vooral als die ons te midden van den arbeid komt verrassen.

De boorpaal is met zijn punt in den eikel geplaat, 't werk begint. Aan den top van dezen noodlottigen paal hangt de kever, hoog in de lucht en ver van elken steun verwijderd. Wat mag er toch gebeurd zijn, dat de ongelukkige gespiest heeft, evenals een insect onzer verzamelingen, dat men opgeprikt heeft met een speld dwars door den kop gestoken?

Er heeft hier een fabrieksongeluk plaats gehad. Door de lengte van de boor, moet de snuitkever zijn werk doen, terwijl hij zich op de achterpooten verheft. Hij heeft maar even uit te glijden, de beide grijpklauwtjes moeten slechts even mistasten, of de ongelukkige verliest onmiddellijk vasten grond en wordt omhoog geheven door de veerkracht der sonde, die hij bij 't begin een weinig heeft moeten wringen en buigen. Aldus ver van zijn steunvlak verwijderd, spartelt de opgehangene tevergeefs in de lucht, nergens vinden zijn tarsen, de reddingsankers, iets om zich aan vast te hechten. Van uitputting bezwijkt hij bovenop zijn paal, onmachtig er zich van te bevrijden. Evenals de werklieden onzer fabrieken wordt ook de Olifantstor somtijds het slachtoffer van haar machine. Laten we haar verder goed succès toewenschen, laat ons voor haar hopen, dat zijn stevige sandalen haar voor uitglijden behoeden en onze studie vervolgen. J. H. FABRE.

(Wordt vervolgd). (Vert. d. P. G.).

Het vijftigjarig bestaan van het Koninklijk Zoölogisch Botanisch Genootschap te 's-Gravenhage.

DE 15^{en} Juni 1863 werd het Kon. Zoöl. Bot. Genootschap te 's-Gravenhage opgericht, op dien dag werd de z.g.n. Dierentuin feestelijk geopend. De Raad van Commissarissen meende dan ook terecht dit feit niet onopgemerkt te mogen laten voorbijgaan.

Ter herdenking werd een driedaagsch feest georganiseerd met feestconcerten, feestmaaltijden, verlichting van den tuin, vuurwerk en ten slotte een tentoonstelling van bloemwerken.

Niettegenstaande het weer geenszins medewerkte voor een feestviering in de open lucht, waardoor het vuurwerk moest worden uitgesteld en het prachtige avondconcert van de Fanfare Royale „Phalange instrumentale” van Hal, bij Brussel in de zaal moest worden gegeven, zijn de feesten toch uitnemend geslaagd, waartoe de goede stemming van de leden, die hun „Tuin” meer en meer gaan waardeeren, zeker niet weinig heeft bijgedragen.

Een uitnemend denkbild was het zeker om den laatsten dag van de feestviering te wijden aan de bloemen, en door een tentoonstelling van bloemwerken de bloembinders in de gelegenheid te stellen te laten zien, welk hoog standpunt zij tegenwoordig innemen. Deze tentoonstelling is uitnemend geslaagd. Niet minder toch dan 85 bloemstukken waren ingezonden, zij vulden de geheele groote zaal met een ware bloemenpracht. Gelukkig kan het genoemd worden, dat niet meer was ingezonden, daar de overvloed dan de rustige beschouwing onmogelijk zou hebben gemaakt.

Bijzonder fraai waren enkele bloemstukken van Orchideeën. Het stuk met den eersten prijs bekroond, muntte niet alleen uit door de buitengewoon kostbare bloemen, waaruit het was vervaardigd, doch ook door den goeden smaak, waarmede het was samengesteld en het zelfde kan gezegd worden van een kamerschut met Orchideeën versierd, ook dit werk kon als een ware kunstuiting op dit gebied worden beschouwd.

Zeer groot was de deelneming naar de vraag: „Een Fantasie-stuk”. Ook in dit nummer hebben onze binders getoond uitstekend werk te kunnen leveren. Verscheidene inzenders hebben gemeend een bloemwerk te moeten vervaardigen toepasselijk op het feest en dat, bekroond met den eersten prijs, heeft hier op zeer origineele wijze aan voldaan. Als toepasselijk bloemstuk had dit zeker groote verdienste, doch ook veel ander werk was zeer smaakvol.

Bloemenmanden waren er in overvloed evenals bloemtafels. Beiden toonden, dat sommige binders een zeer goede opvatting hebben. Bijzonder fraai was een reuzenmand geheel gevuld met de prachtanjer *Baronesse van Brien*.

De bruidsbouquetten waren voor het meerendeel zeer fraai en gelukkig was er slechts één inzender bij, die de voor dit doel zoo fraaie Orchideeënbloemen op onnatuurlijke wijze had verwerkt. De bloeiwijzen toch van deze bloemen zijn te sierlijk, dan dat het noodig is de bloemen ieder afzonderlijk op asparagusranken te hechten. Ook het rouwwerk voldeed zeer goed en getuigde van uitnemenden smaak.

De tentoonstelling mocht zich in een zeer druk bezoek verheugen, zij was een succes voor het Genootschap en de inzenders, een mooi slot van het goed geslaagde feest. E. TH. W.

Overneming verboden.

Foto R. H. Laverman.

TENTOONSTELLING VAN BLOEMWERKEN TER GELEGENHEID VAN HET
50-JARIG BESTAAN VAN HET KONINKLIJK ZOÖLOGISCH BOTANISCH
GENOOTSCHAP TE 'S GRAVENHAGE.

FANTASIE-BLOEMSTUK, INGEZONDEN DOOR DE FIRMA J. BUURMAN EN ZONN
TE LEIDEN, EN BEKROOND MET DEN EERSTEN PRIJS.

1) Onze fauna bezit meerdere soorten. De bekendste is de *Balaninus nucum* L., die in zijne levenswijze veel overeenkomst met den *Balaninus* van Fabre vertoont, maar de hazelnoten aanboort waarin de eieren gelegd worden en de larven leven.

HET SCHEEPJE.

NAUWELIJKS achttien jaar was hij het huis uitgegaan. Zijn pleegouders waren kleinburgerlijke, fatsoenlijke en werkzame lieden, die heel wat met den driftigen wildzang hadden meegemaakt. En toen dan ook de oproerige jeugdijaren daar waren, toen het giste en ziedde in dien kleinen, vreemden opstandeling, liep hij het huis uit en de wijde wereld in.

Nooit zou hij meer in dat huis komen! Dat duffe, burgerlijke „thuis” waar zijn franke ziel verschrompelde en kwijnde. Licht, lucht, vrijheid, menschen... En hij reisde naar verre streken, zag andere menschen, genoot de vrijheid, ademde frische lucht, maar miste toen toch wel de kleine, huiselijke dingen, die hij vroeger niet had gewaardeerd.

Eerst was zijn pleegmoeder gestorven. Haar dood bracht den jongen man in de herinnering, hoe zij als een kostelijke moeder hem, — een zieken knaap van twaalf jaren, — had verpleegd, hoe zij 's avonds kijken kwam of en hoe goed hij lag... Haar dood maakte hem stil. En toen hij na vele jaren van zwerven en werken in den vreemde had geleerd, dat een stormende ziel meer vernielt dan oogst, was hij teruggekomen en gegaan naar het huisje aan de gracht, waar zij eens hadden gewoond. Het huisje, het winkeltje, ze waren er niet meer. Een koel-steenen gebouw als van papier-mâché, stond daar voor zijn verwonderde oogen en een dikke portier wenkte hem naar binnen te gaan. Een bioscope!

Zijn pleegvader, weduwnaar geworden, woonde ergens bij vreemden, binnenshuis. Die was een oude, ziekelijke man geworden. Het was een smartelijk weerzien, bijna zonder woorden doch met langdurende handdruk en met het weeke staren van vochtige oogen.

„Het gaat met mij niet goed, jongen”, had de oude man gewaarschuwd.

En het was ook met hem niet goed gegaan. Op een avond, toen de jonge man, die typograaf was, zijn pleegvader bezocht, vond hij hem te bed en praatte de zieke zacht van een naderend einde. Toch had hij de kracht over het verleden te spreken en opgericht, met een vasten en sterken blik naar z'n pleegkind, bekende de ouwe man:

„We zijn wel wat streng voor je geweest, je pleegmoeder en ik. Maar voor zachtheid en liefelijkheid waren we niet de aangewezen menschen. Ons leven is er niet naar geweest. Ons leven was

Schnabelst.

Foto P. Kramer.

DE „MOOIE DEUR- EN VENSTEROMLIJSTING VAN „HET HOF” AAN HET SCHUITENDIEP TE GRONINGEN, WELK HUIS WELDRA WORDT AFGEBOKEN.

Ik hou niet van speculeeren, ik heb geen verstand van effecten, maar m'n patroon kwam eens bij me, raadde me aan die-en-die effecten voor me te koopen en.. Ik verwijt 'm dat niet. Ik had wijzer moeten zijn. Ik was onvoorzichtig. Maar nu m'n beken- tenis. M'n geld en beetje inboedel heb ik vermaakt aan meneer Uiterwijk. Zoo heet de familie bij wie ik inwoon. Want,

beste jongen, z'n vrouw is voor me geweest en nog: een engel! Ik heb die vrouw dan ook lief gekregen, al is ze getrouwd en al heeft ze een zoon van twintig jaar. Niet in de slechte zin, neeeee... het is tusschen ons een heele reine verhouding, een liefde, zoo mooi, zoo edel, als ik er met je pleegmoeder niet gekend heb. Ze weet veel van mijn leven en ik weet veel van háár huwelijk. En dan is het zoo verdrietig in dit leven, dat menschen, als ze oud geworden zijn en dicht bij het graf staan, zoo- als ik nu, elkander ontmoeten, liefhebben en denken... te laat... te láát...".

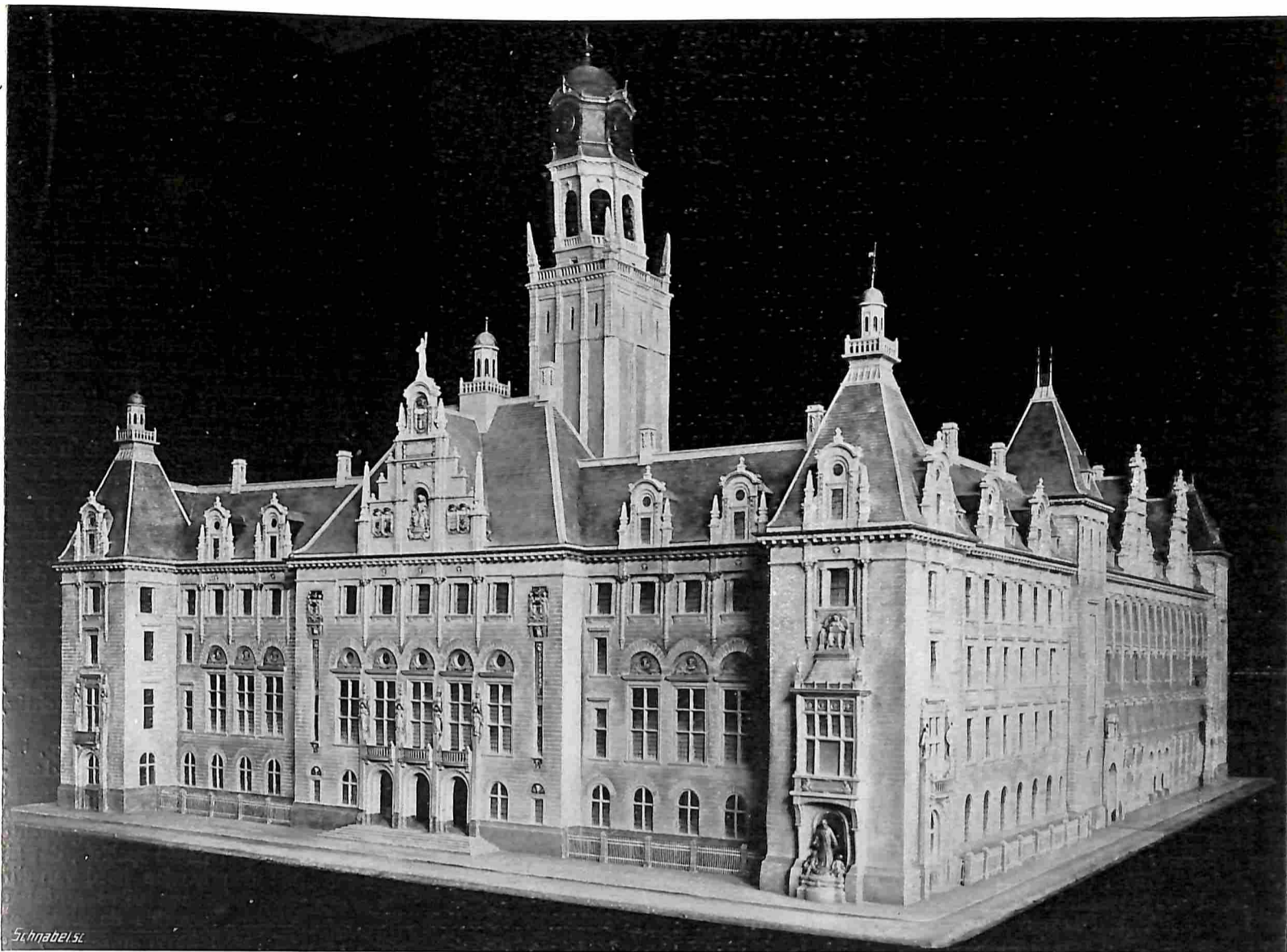
Eenige weken daarna, in de voorkamer van de familie Uiterwijk, lag het lijk onder een wit laken. De juffrouw, een Amsterdamsche, een spraakzame en goedhartige van bij-de-vijftig, liep gestadig schreiend af en aan, bootste herhaaldelijk de laatste levensoogenblikken van den stervende na en als zij dat gedaan had, sloot ze de oogen, verslapte haar lichaam tot een „trieste” houding, fluisterde ze:

„En toen was 't afgeloopen”.

Twee familie-leden, neven, — de één uit het Noorden, de ander uit het Zuiden — waren bijna gelijktijdig aan het sterfhuis gekomen, ieder onder een hoogen hoed en gekleed in een rouwpak met witte das en zwarte handschoenen. Beiden waren ambtenaren, behoorden tot den welgestelden burgerstand, bewogen zich gemakkelijk, keken, en door hun lengte en door hun hoogere plaats in de maatschappij ietwat neer op den kleinen schrijver van het Stadhuis, den heer Uiterwijk, die de familieleden van

PRESIDENT POINCARÉ EN (LINKS VAN HEM) DE MINISTER VAN OORLOG ETIENNE, BEGEVEN ZICH PER MOTORBOOT NAAR DE „JULES MICHELET”, OM DE VLOOT-MANOEUVRES VOOR TOULON BIJ TE WONEN.

Schnabels.

Foto E. Miedema.

HET ONTWERP S. P. Q. R. VAN PROF. EVERS VOOR HET NIEUWE ROTTERDAMSCHÉ STADHUIS.

den overledene in de voorkamer ontving. Het mannetje, evenals zijn vrouw van Amsterdamsche afkomst, verzocht één der neven hem behulpzaam te willen zijn. Men schoof het deksel voorzichtig van de kist af, waardoor het lijk zichtbaar werd. Het was een geel-wit gelaat, met zorgvuldig geknipt puntsikje, dat als in diepen slaap rustig-liggend uitkwam boven het witte hemd.

De beide neven zwegen en keken droef. Het mannetje dacht aan de erfenis en begon toen met luide stem den overledene te prijzen. Ook de pleegzoon naderde, keek neer, dàcht. Hij zag niet, dat 't vroeger pokdalig gezicht veranderd was in een ivoor-geel gelaat, hij merkte niet op, dat de snor verzorgd en het sikje puntig geknipt was, maar daar lag de man, die vroeger met hem als kind vliegers had opgelaten, die om het leed te vergeten, doordat hij het huis uitging, een sloopje had gemaakt waaraan maanden was gewerkt.

Naast hem stond de kleine heer des huizes.

„Uw pleegpa is mooi, vindt u niet?” fluisterde hij. En toen er geen antwoord kwam, begon het mannetje luider te prijzen:

„'t Is een mooie dooie. U weet, uw pleegpa was 'n beetje aan de pokkerige kant, maar dat is heelemaal weg. Ziet u wel? Hij is bepaald mooi. 't Is haast geen dooie. Dat zeg ik net tegen meneer z'n neven, 't is of-i leeft. Weet-u waar-i veel op lijkt? Sprekend de prins van Beieren, die pas dood is. En hij mocht m'n vrouw zoo graag! Idolaat! Maar ze was ook goed voor 'm. Mij mocht-i niet, entre-nous!”

De pleegzoon had nauwelijks geluisterd. Zijn oogen dwaalden de kamer door, bleven mijmerend kijken naar een groot bloemstuk, witte en paarse sering, aronskelken, veldleliën.

„Van wie zijn die bloemen?” vroeg het pleegkind.

„Van z'n vroegere patroon, meneer. Magnifieke bloemen! Uit de broeikas natuurlijk, maar ze zijn mooi! Meneer z'n patroon gaat mee de laatste eer bewijzen. Zal wel direct komen. Zeg meneer”, fluisterde de praatgraag geheimzinnig, maar vertrouwelijk:

„Heb u geen hooge hoed? Niet, dat ik u affronteeren wil, maar heb u geen hooge hoed?”

„Nee?”

„Heb u gezien, dat de neven van meneer allebei een hooge hoed op hebben?”

„Om u de waarheid te zeggen, heb ik daar nog niet op gelet”.

„Niet? Ze hebben allebei een hooge hoed. Daar heb je meneer z'n patroon! Ziet u wel, ook met 'n hooge hoed! U kan niet met de begrafenis meegaan, zonder. 't Gaat niet. Vier heeren met hooge hoeden en u alleen, als pleegkind, met een gleufhoedje. 't Gaat niet. Daar moet wat op gevonden worden”.

„Mijn gevoel is er niet minder om”, sprak de typograaf rustig, een beetje hoog en keerde zich om.

Wat later, toen de lijk-kist door de aansprekers was weggedragen, de trappen af, den wagen in, stonden de heeren, allen gekleed en gereed, klaar voor het vertrek. De twee neven, achter elkander, daalden de trappen af, daarna volgde de patroon, vervolgens verscheen de stadhuis-schrijver. Eindelijk zou ook de pleegzoon de trap afdalen, maar een hand pakte hem vast, hij keerde zich om en keek in het gezicht van de vrouw des huizes, die gehaast, zenuwachtig-ademend vroeg:

„Heb u geen hooge hoed? 't Is zonde! Dat gaat niet. Wacht, ik heb een hooge hoed voor u. Die past u. Wacht even”.

Hij wachtte even. Zijn gedachten stonden één moment, — als een klok, — stil. Het geschiedde in een half-duister portaal. Toen een paar handen, die om z'n hoofd woelden, dan iets hard om z'n schedel en een stem, die zei:

„Zóó. Die past u. Wat 'n geluk! Gaat u nou maar!”

En de pleegzoon ging. In het rijtuig knikte de kleine klerk hem toe, dat het zoo goed was. Men hechtte aan décorum.

Het was een simpele begrafenis zonder veel uiterlijk vertoon. Er werd niet aan het graf gesproken. Er werden geen tranen geschreid, er werd geen snik gehoord. De twee familie-leden stonden er correct-belangstellend bij. De nederige klerk keek steeds naar den patroon. Het pleegkind staarde naar de groeve, scheen een geest, zoo wit, zoo vreemd, zoo stil.

Teruggekomen in de laaggezolderde bovenwoning, werden de heeren wat lossere en vrijere van beweging, men waagde zelfs een enkel grapje en onderdrukte dadelijk zijn lach. De neven waren in den waan, dat zij en de pleegzoon daarin vermeld stonden. Ook had oom nog een goud horloge met gouden ketting, ook was er nog een sloopje, een pronkstukje....

Men wachtte de komst van den notaris. Maar toen die niet verscheen en men ongeduldig werd, vertelde de heer des huizes, dat er een afschrift van het testament in zijn bezit was. Indien dus de heeren daarvan wilden kennis nemen, dan verzocht hij het oudste familielid, den neef uit het Noorden, den inhoud te willen voorlezen. Hetgeen geschiedde.

Met een zeker en niet falend stemgeluid las de ambtenaar het geschrevene, doch zijn sprake aarzelde toen hij aan het slot genaderd moest mededeelen, dat de heer Jean, Joseph, Albert Uiterwijk, — zoo heette het schrijvertje, — alles werd vermaakt. Het neefje was er wit van geworden en keek het tweede familielid zwijgend doch veelzeggend aan. Men was te beschaafd om zich dadelijk fel te uiten.

„Alles?” vroeg die-uit-het-Zuiden.

„Alles,” knikte de ander. En hij reikte het perkamentige papier, na even den datum te hebben bekeken, aan den jongeren neef over.

„Maar oom heeft mij toch een jaar of drie geleden verteld”, verzette zich laatstgenoemde, dat wij, neven, en hier de pleegzoon, als eenige erfgenamen in het testament stonden vermeld”.

„Ja meneer”, stemde de vreemde erfgenaam in, „dat is zoo. Maar er is een nieuw testament gemaakt. Want uw oom heeft zelf tegen m'n vrouw gezegd: die twee neven van me, die kinderen van m'n broer, ik zie ze bijna nooit, na m'n dood zouden ze even overkomen om me onder de grond te stoppen en die paar duiten op te strijken, nee-hoor! Wie het laatst goed voor me is geweest, die krijgt m'n paar dubbeltjes”.

„Het spijt me, dat het 'n óóm van me was, die zich zoo over ons heeft geuit”, sprak de oudste neef, opstaande.

„Maar het gouë horloge met ketting”, memoreerde de jongere neef. „Waar blijft dat dan?”

„Hier”, sprak de oudere en meer verstandige snedig. „Er staat in het testament: alles. Dus het gouë horloge is thans ook het eigendom van meneer Jean.... Joseph.... Willen we gaan?”

„Als ik dat geweten had, dan was ik niet heelemaal uit den Bosch hier gekomen”, begon het teleurgestelde familielid te ruziën. Daar kom je voor uit Brabant. Niet eens een souvenir! Niet eens 'n klein gedachtenisje!”

„Al was 't maar 'n simpel horloge geweest”, hielp de ander.

„Maar de familie is in dezen tootaal gepasseerd. Het eenige, dat je kunt zeggen, is dit: de man was 'n zonderling, de man zal op het laatst van z'n leven min of meer seniel geweest zijn, hij was niet meer toerekenbaar voor z'n daden. Willen we gaan?”

„Ja, al was het maar 'n kleinigheid geweest”, hield de souvenirbegeerige aan, „al was 't maar alleen, bij manier van spreken, dat scheepje geweest....”

„Wat heb je aan dat ding.... wat heb je aan zoo'n prulletje.... ook al zoo'n zonderlinge liefhebberij om zulke nuttelooze dingen te maken.... laten we gaan!”

De heeren vertrokken zonder souvenir, zonder horloge, zonder groet.

„Heb je ooit zulke hebzuchtige, gevoellooze wezens gezien!” begon de vrouw des huizes te fulmineeren. „Dat schimpt nog op een overledene, dat praat nog van „zonderling”, dat huichelt nog gevoelig te zijn voor een souvenir, voor een gedachtenisje.... Och, hoe lief! Hoe dierbaar! Wat 'n gezegende familie-leden!”

Het pleegkind zweeg en luisterde. Hij zou 't wagen. Hij zou het vragen. En toen de juffrouw haar ergernis jegens de reeds af-

Foto C. Vreedenburgh Jr.

DE ZEILWEDSTRIJDEN VAN „DE MAAS”
TE ROTTERDAM OP 8 JUNI L.L.

DE BEKENDE „DAVO III” VAN Mr. VERMEER.

Dat mag ik niet doen....”

„Laat meneer wat anders kiezen”, raadde de man, onbehagelijk, door de sentimenteele vertelling zijner vrouw. „Laat meneer, als gedachtenis, die hooge hoed meenemen. Hij past u prachtig, heb ik gezien in 't rijtuig”.

De jonge man stond op, bedankte voor het welmeenend aanbod, doch tevens ongewenscht geschenk. En toen hij vertrekken zou, toen de onfrische gedachte door zijn hoofd spookte, dat hij met den hoogen hoed van zijn pleegvader aan diens graf had gestaan, gevoelde de pleegzoon een hartelijke vrouwe-hand, die hem als „souvenir” het gouden horloge met de gouden ketting tusschen de bevende vingers kneep. FRANS HULLEMAN.

VERSTOORDE LEVENSvreugd

EEN WARE GESCHIEDENIS.

T WAS Februari nog. Op buurman's dakvorst zat een spreek te snetteren van plezier. Van louter levenslust floot hij den merel na en

nog wat andere vogels meer, om dan weer te vervallen tot zijn eigen spreekwiel. Hij had de lente in de borst en schoon het weer nog guur en vochtig was, voorzag hij toch de komst der milde voorjaarsdagen.

Zou ook een vogel zich wel ooit vergissen op dit punt? En voortaan elken dag, op 't vroege morgenuur, zat daar mijn spreek ook op diezelfde plaats, uitjubelend zijn jolijt, zijn jonge levenslust.

Maar de dagen bleven triest; daar bonkten donkere wolken in de lucht, 't kon soms wel najaar zijn.

Toch gaf mijn vogel het niet op en op een vochtig killen dag zag ik in 't middaguur hem in gezelschap van een soortgenoot. Ze droegen strootjes aan, dus werd het kleine nestgebouwd, de gansche hoop en de verwachting van een tweetal's mple vogels. Van uit mijn venster zag ik, hoe ze ijverig vlogen af en aan, naar 't rustig hoekje, door een dakpan aan het oog onttrokken. Toch hielden ze die woning niet geheim; te midden van de menschenhuizen waanden zij zich vol vertrouwen veilig en bouwden haastig voort. Hoe meer ik er naar keek, hoe meer het mij genoegen deed die nieuwe burens te zien komen. En 'k spitste mij er op, hoe aardig 't straks zou zijn, wanneer het jonge kroost zou vragen om zijn voedsel heel den langen dag. Wat zou het druk dan zijn en wat gezellig dat te zien.

Daarachter lag ook 't land; de moestuin zou dan leven van insecten, van rupsen en van andere knagers aan het pas ontsproten groen. Maar 'k wist dat ik nu bondgenooten had. Mijn spreek zouden zoeken van den vroegen morgen tot den avond, naar al die schuimers aan mijn tafel. Ze zouden waken voor de vruchten van mijn arbeid; wat zouden we zoud vrienden zijn?

Zoo kwam van dag tot dag de lente nader en na een helderen sterrennacht in Maart, kwam de eerste voorjaarszon den wolkennevel scheuren.

Daar op de daknok zat mijn spreek en zag de lieve zon

Foto C. Vreedenburgh Jr.

ZEILWEDSTRIJDEN VAN „DE MAAS” TE ROTTERDAM.
OP DE RIVIER.

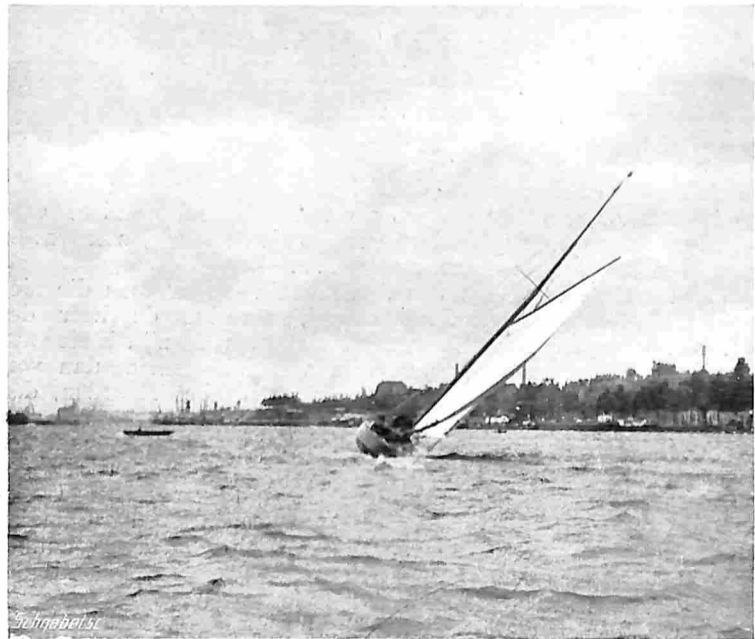

Foto C. Vreedenburgh Jr.

ZEILWEDSTRIJDEN VAN „DE MAAS” TE ROTTERDAM.
IN DEN HALVEN STORM.

Foto C. Steenbergh.

NEDERLANDSCHE LETTERKUNDIGEN IN HET MUIDERSLOT.

Van links naar rechts, zittend: Dr. P. C. Boutens, Mej. Haspels, G. F. Haspels, Mevr. Bastiaanse, F. Bastiaanse, Mevr. van Rijn—Naeff, Jac. van Looy, Mevr. de Wijs—van aer Mandele, G. van Hulzen, Jan Feith, Mevr. van Moerkerken. — Staande eerste rij: Twee persmannen, Mr. H. Louis Israels, Mevr. Haspels, Mej. Wegerif, Mevr. Wegerif, Joannes Reddingius, Mevrouw Feith, Mej. van Maas, Mevr. Knuttel—Fabius, Mej. Marie Schmitz, Mej. N. Minnema, Mevr. van Looy—van Gelder. Tegen den muur beneden: Dr. Nico van Suchtelen, Frans Mijnsen, Joh. Bergman, Dr. P. H. van Moerkerken Jr., Ed. Brom, J. B. Ubink, Mevr. Serrurier en Mej. Dr. Serrurier. — Op de trap (van boven naar beneden): Jan van der Moer, A. W. Weissman, L. Simons, J. N. A. Smeekens, Herman Robbers; Mevr. Robbers, Dirk Coster, Mevr. la Chapelle—Roobol, Mej. Annie Salomons, M. Esser (Gerard van Eckeren) en Mej. Fenna de Meyier.

dien eersten schoonen lentedag verkonden. Daar was tinteling in de reine morgenlucht: een flikkering van nieuw leven voer door alles wat adem heeft. De borst omhoog gewelfd van blijde levenskracht, zong weer mijn spreekw zijn lentelied.

Dan barstte door de morgenstilte een ruwe knal, die wreed de landelijke rust verstoortte.

Een schrik voer door mijn leden heen; mijn spreekw was weg; er was een schot van buurman's erf gevallen.

Ik zag een jonge man, een rookend wapen in de hand; hij bukte bij den muur ter neer en nam een doode vogel op. . . het was mijn spreekw, wien zijn leven van verwachting was benomen.

Ik snelde van mijn venster weg; het was te veel op eens!

Op de mestvaalt van mijn buurman lag het lijkje van een spreekw, één van „de vogelen des hemels”. Die arme kleine vogel betaalde aan menselijke moordlust tol. En op de dakgoot bij het onvoltooide nest, keek een eenzaam spreekwenswijfje rond en zocht haar levensmetgezel, die niet meer wederkomen zou. J. H. WISKERKE.

Overneming verboden.

BLIKSEMGEVAAR.

OK ten onzent worden door den meteorologischen dienst tal van gegevens verzameld en in statistiek gebracht om tot nadere kennis van bliksemgevaar en de werking der bliksemstralen te geraken.

Dat dit gevaar niet gering is moge blijken uit onlangs door den dienst van het Washingtonsche bureau medegedeelde cijfers. De bliksem toch vordert daar meer slachtoffers dan de spoorwegen. Van 1890—1900 werden in de Vereenigde Staten 4107 personen door bliksemvuur gedood, dus \pm 400 per jaar.

In 1900 was het aantal getroffen en buitengewoon groot, nl. 713 personen gedood en 973 gewond.

Het overzicht over dat jaar, verdeelt naar de trekkansen op verschillende plaatsen per 100 doodsgeschiedenissen 70 % in de open lucht, 22 binnenshuis en 8

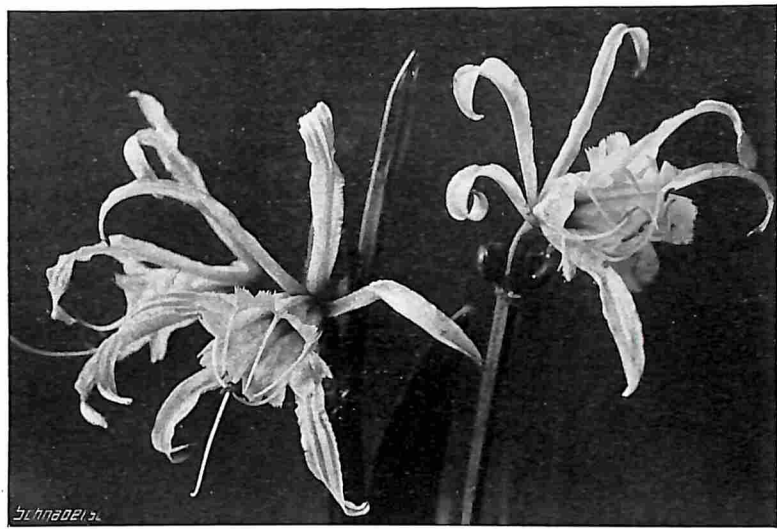
onder boomen getroffen. Waaruit volgen zou dat men bij onweer toch maar „binnen best” is, want de algemeene afkeer van het schuilzoeken onder de boomen zal op 't percentage getroffen op die plaats wel invloed uitoefenen.

Nadere gegevens omtrent de trefkansen onder verschillende boomsoorten en bij verschillende terreinligging kunnen echter door deze statistieken gemakkelijk worden verkregen om er algemeen nut uit te kunnen trekken. Voorloopig kan men, wat de trefkansen betreft, van verschillende boomsoorten reeds vaststellen, dat het grootste gevaar gevonden wordt onder: hooge boomen, boomen met spitse kroon, boomen met spitse en gladde of glimmende bladeren, boomen met diepgegroefde bast, alleenstaande of op vochtigen grond staande exemplaren, diepgewortelde boomen of die met doode takken en stammen, alsmede

Foto van Es.

HET CONOURS HIPPIQUE TE WAGENINGEN OP 12 JUNI L.L.
EERSTE PRIJS SPRINGCONOURS: LUIT. W. C. BARON VAN RANDWIJCK MET „TANCRED”.

Schnabel 5.

Foto C. Steenbergh.

ISMENE FESTIVA.

Een interessante Hybride, ingezonden op de Plantenkeuring van 10 Juni l.l. door den heer J. K. Budde te Utrecht. Verwierf een certificaat van Verdienste.

bij die] welker hout een goede electriciteitsgeleider is, waarvan sterke bastvorming en hoog zetmeelgehalte der houtcellen ken-teeken opleveren.

Wat den invloed van den bodem als geleider betreft staan de verhoudingen voor leemgrond, zand, klei en mergel of rotsgrond als 42, 22, 19 en 17% der trefkanssen tot elkaar. G.

VOGELS ALS LANDVERHUIZERS.

VOLGENS „The Daily Citizen”, een dagblad uit Britsch-Columbia, is men bezig een proef te nemen om ginds de vogelwereld te verrijken met Europeesche zangvogels. Een zending van 500 gevederde zangers uit Engeland is dit voorjaar verscheept, om in de bosschen van Vancouver Island te worden vrijgelaten en daar de avifauna uit te kunnen breiden.

Vorig jaar October werden deze vogels gevangen en gedurende den winter zorgvuldig verpleegd, zoodat de vogelbeschermers ze met een gerust hart als gezonde exemplaren de reis van 6000 mijlen laten aanvaarden,

Aan boord van de Montcalm, een boot van de Canadian Pacific werd voor deze zending een voliëre gebouwd, terwijl een speciale wagen voor het vervoer door Canada werd gereserveerd. Bij de grootste zorgen voor het onderhoud gedurende het vervoer, maakt zelfs een fluitist de reis met de vogels mede om ze op zang te houden. Deze landverhuizersgroep bestaat voornamelijk uit leeuweriken, kneutjes, goudvinken, meezen en roodborstjes. De laatste reizen afzonderlijk in kooien geplaatst, om hun bekenden vechtgragen aard. G.

De Plantenkeuring der Nederl. Maatsch. voor Tuinbouw- en Plantkunde op 10 Juni l.l. in „Artis” gehouden.

EEN INTERESSANTE HYBRIDE.

BEKEND mag het geacht worden, dat onze grootere kwekers zich voortdurend met het kruisen van planten bezig houden om te trachten op deze wijze nieuwe vormen te winnen, die dan de gewenschte eigenschappen van de vader- en moederplant in zich vereenigen.

Nu eens gelukte dit, dan weder niet en vaak zijn herhaalde kruisingen noodig, voordat het doel bereikt is, dat de kweker zich voorstelt.

Op de laatste Plantenkeuring in Artis gehouden, werd een zeer interessante kruising of hybride ingezonden door den heer I. K. Budde, Hortulanus te Utrecht, door hem in den Hortus aldaar gewonnen.

Deze plant, die de inzender *Ismene festiva* noemde, is het resultaat van een kruising tusschen *Ismene (Hymenocallis) calathina* als moeder met *Elisema longipetala* als vader. Het interessante van deze fraaie bloemplant is, dat zij in al haar eigenschappen juist tusschen de beide ouders in staat.

Bij de moeder toch zijn de bloemdekbladeren vrij breed, de bijkroon, die het voorkomen aan de bloem geeft, is sterk ontwikkeld, aan de buitenzijde zuiver wit, aan den binnenkant donker geelgroen, de meeldraden staan binnen tegen de bijkroon ingeplant. Van de *Elisema longipetala* zijn de bloemdekbladeren lang en smal, de bijkroon is betrekkelijk klein en zuiver wit, de lange meeldraden zijn op den buitenrand ingeplant. Iedere bloemsteng draagt bij deze soort een groot aantal bloemen, bij de moeder hoogstens drie.

De afstammeling nu draagt op iedere bloemsteng 5 tot 6 bloemen. De bloemdekbladeren zijn ongeveer 1 c.M. breed en zuiver wit, uitwendig en inwendig licht geelgroen. De randen zijn vrij sterk gekarteld en de meeldraden staan op den rand ingeplant. Zooda de afbeelding toont, is het een zeer fraaie bloem, die daarbij vrij welriekend is.

Eertijds werden deze planten steeds in de warme kas gekweekt, doch het blijkt nu, dat zij zich buiten ook zeer goed ontwikkelt. De bollen worden daartoe in het voorjaar buiten uitgeplant en in het najaar weder opgenomen en in de kas gezet. Zoo behandeld, bloeien zij zeer goed en kunnen met haar fraaie, witte bloemen iederen tuin tot sieraad strekken.

De *Ismene festiva* is zeker een zeer goede aanwinst.

GLADIOLUS „QUEEN OF THE WHITE'S”.

Tusschen de jaren 1634 en 1637 heeft hier in Holland de beruchte tulpenmanie geheerscht. Fabelachtige sommen werden voor enkele tulpenbollen betaald, veel geld werd er met speculatie in tulpen verdient, wellicht nog meer verloren.

Verleden jaar had het er veel van of een nieuwe windhandel zou ontstaan, doch ditmaal in *Gladiolus*. In de dagbladen deden berichten de ronden van groote sommen, die voor enkele nieuwere knollen van deze planten waren besteed en reeds hoorde men uit sommige plaatsen, dat iedereen in *Gladiolus* ging handelen.

Gelukkig is daaraan spoedig een einde gekomen, vooral toen bleek, dat verscheidene van die berichten wel wat heel sterk overdreven waren. Toch zijn in een opzicht de gevolgen niet achterwegen gebleven n.l.: dat ons land thans aan de spits staat van den gladiolushandel en hierin wellicht nog een grooten toekomst ligt.

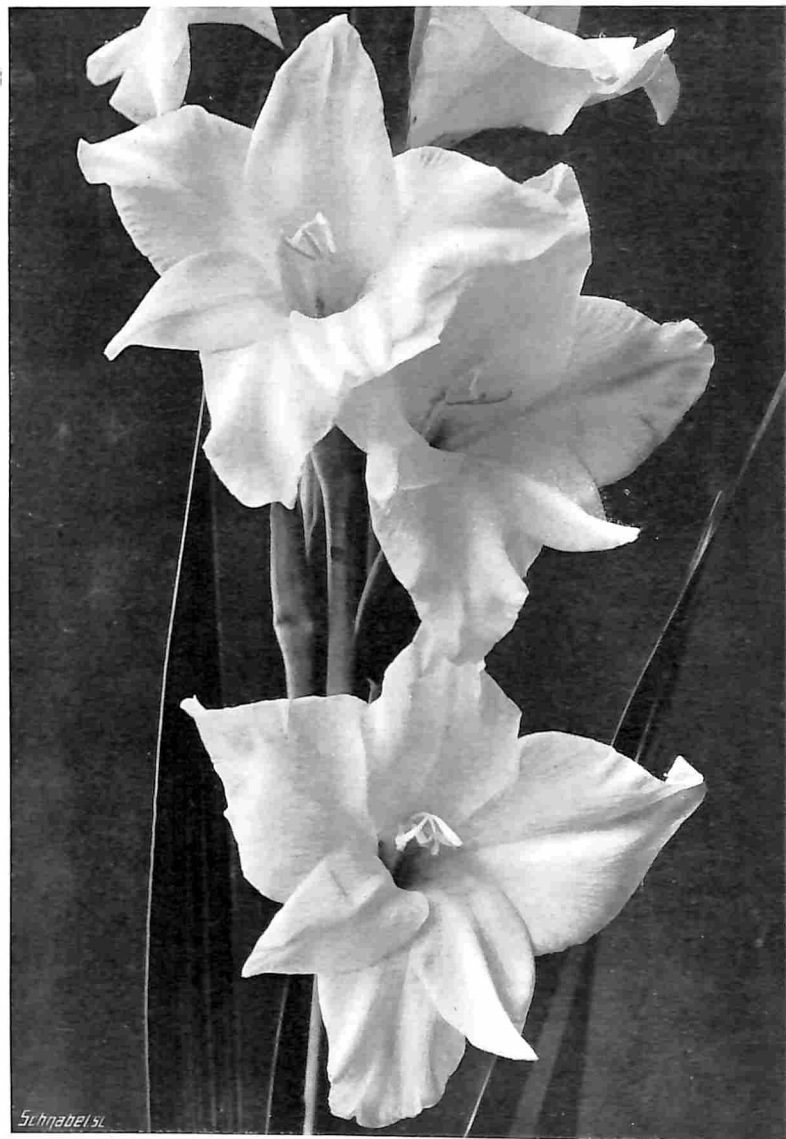
Dat onze kwekers er steeds op uit zijn om nieuwe en betere verscheidenheden in den handel te brengen, bleek uit de prachtige *Gladiolus Queen of the White's* door den heer B. Hoogstraten te Sassenheim op de laatste plantenkeuring ingezonden.

Deze nieuwe verscheidenheid draagt haar naam met eere. De prachtig gevormde bloemen zijn schitterend wit, alleen bevinden zich heel diep in de keel een paar zeer kleine roode vlekjes. De helmknopjes zijn eveneens zuiver wit, doch de randen van de helmknopjes zijn geteekend met een paar bijna zwarte strepen, waardoor de zuivere kleur der bloemen nog beter spreekt. Zoodaals wij reeds zeiden, is de vorm der bloemen onberispelijk en ook haar stand laat niets te wenschen over. Hierbij komt nog, dat zij de goede eigenschap heeft zeer vroeg te bloeien, zoodat zij als een belangrijke aanwinst kan worden beschouwd.

Tal van prachtige *Gladiolus* hybriden zijn verleden jaar door verschillende Hollandsche kwekers in den handel gebracht en waar er een buitengewone liefhebberij voor dit plantengeslacht bestaat, vooral in Engeland en Amerika, beloven zij een goeden toekomst.

Voor tuinversiering zijn zij uitstekend geschikt, ook afgesneden laten zij zich ook voor bindwerk zeer goed gebruiken.

E. TH. W.

Schnabel 5.

Foto C. Steenbergh.

GLADIOLUS QUEEN OF THE WHITE'S.

Een prachtige nieuwe hybride, die op de plantenkeuring van 10 Juni l.l. een certificaat 1ste klasse verwierf. Ingezonden door den heer B. Hoogstraten te Sassenheim.